

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Прев 1057/2024
05.02.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Татјане Миљуш, председника већа, Јасмине Стаменковић, Јасминке Обућина, Татјане Ђурица и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у парници тужиоца Град Београд – Секретаријат за имовинске и правне послове, чији је законски заступник Градско правобранилаштво Града Београда, из Београда, против туженог Привредно друштво „Pro-Neko L.P.“ ДОО Београд, чији је пуномоћник Миломир Матовић, адвокат у ..., ради дуга, вредност предмета спора 6.734.700,00 динара, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 8244/22 од 28.08.2024. године, у седници одржаној 05.02.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 8244/22 од 28.08.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж 8244/22 од 28.08.2024. године.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Београду П 4203/20 од 19.09.2022. године, исправљеном решењем од 06.10.2022. године, укинута је у целости решење о издавању платног налога Привредног суда у Београду Пл 143/2020 од 04.06.2020. године. Одбијен је тужбени захтев којим је тражено да тужени исплати тужиоцу износ од 6.734.700,00 динара са затезном каматом од 02.06.2020. године до исплате и обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 325.500,00 динара.

Пресудом Привредног апелационог суда Пж 8244/22 од 28.08.2024. године одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена је првостепена пресуда исправљена решењем од 06.10.2022. године. Одбијен је захтев тужиоца накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је изјавио благовремену ревизију, позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 10/23–др. закон), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија), док је ставом 2. истог члана прописано да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Побијаном другостепеном пресудом правноснажно је одбијен тужбени захтев за исплату новчаног износа на име закупнине. Нижестепени судови су у битном утврдили да су парничне странке биле у облигационом односу по основу уговора о закупу који је био на снази у утуженом периоду, као и да тужени због оштећења самог објекта који је био предмет закупа, која оштећења тужилац није отклонио исти није користио будући да је био неупотребљив.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, начин пресуђења и разлоге на којима су засноване нижестепене пресуде, Врховни суд налази да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној. Нису од утицаја ревизијски наводи којима се указује на битне повреде одредаба парничног поступка из разлога што се посебна ревизија не може изјавити из тог разлога. Такође, указивање тужиоца на погрешну примену материјалног права из члана 571. Закона о облигационим односима није од значаја за изузетну дозвољеност ревизије, имајући у виду утврђено чињенично стање и разлоге на којима су заснована нижестепене одлуке. Осим тога, у ревизији се не образлаже која то правна питања треба размотрити од општег интереса или у интересу равноправности грађана, нити се указује да постоји потреба за новим тумачењем права.

Зато је Врховни суд применом одредбе члана 404. став 2. донео одлуку као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије туженог на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је оценио да ревизија није дозвољена.

Тужилац је против туженог поднео тужбу дана 02.06.2020. године. Вредност предмета спора побијаног дела износи 6.734.700,00 динара, што представља противвредност од 57.269,85 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Одредбом члана 485. Закона о парничном поступку, прописано је да ревизија у привредним споровима није дозвољена ако вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност од 100.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Имајући у виду да у овом привредном спору, вредност предмета спора побијане правноснажне пресуде не прелази законом прописани цензус од 100.000 евра у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, Врховни суд закључује да ревизија није дозвољена.

Из наведених разлога, на основу члана 413. Закона о парничном поступку, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Татјана Миљуш, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић